

Viết cho Ba

(ảnh minh họa)

Sáng nay là ngày sinh nhật Ba, con nhớ Ba thật nhiều, giờ này con đang được nghỉ ăn trưa, con đi dọc theo con đường bên hông hăng nơi con thường đứng đó để gọi điện thoại thăm Ba, con mời Ba về xoi bánh mì và uống cà phê cùng con. Trời bây giờ đã vào thu, gió lạnh lạnh, con đường thật yên tĩnh thẳng tắp, màu xanh mùa hè của lá đã chuyển vàng, đỏ.

Tuổi học trò lại quay về trong con, ngày đó con học lớp đệ tam, con giữ sổ đầu bài, ngồi bàn đầu nên các Thầy thường hay lấy vở con để xem giảng tới bài nào, Ba gọi một học trò nam lên trả bài, cậu đó không thuộc Ba cho ngay con 02 /20 to tướng vào vở con với lời phê "không thuộc bài", lúc Ba trả lại tập, con mở ra mới thấy, ngật ngừng con thưa: "thưa Thầy, đây là tập của con", Ba cười khà khà và kêu con lên bảng trả bài, con thuộc, Ba cho con 18 điểm, Ba thương con lắm thường khen con ngoan nhất lớp và có mái tóc đẹp, mỗi lần tới giờ Ba dạy là tim con hồi hộp cộng thêm vui mừng, câu thành ngữ Ba dạy cho đám học trò để dễ nhớ khi xài với động từ être, đã 47 năm rồi tới giờ con vẫn nhớ "ra vào lên xuống khởi hành đi về đến ở ngã thành tử sinh"

Có lần gặp con đi bộ về trên con hẻm Nguyễn Huệ, Ba dừng xe Honda lại nói "con lên xe thầy chở con về nhà", con riu riu ngồi sau xe Ba, ai dè Ba rồ xe con trượt xuống, lúc phát hiện ra Ba quay lại thấy con đang lui cui ôm cặp, Ba hỏi "té đau không con? Sao con không kêu Thầy?" Con bẽn lẽn "thưa con không đau", rồi Ba chở con về nhà

Khi con lên đại học thì cộng sản vào, trước những cảnh khổ đau của cả xã hội vì chế độ vô nhân của bọn tà quyền cộng sản Ba thường tới nhà thăm con, con cảm động và nhớ những tháng ngày dưới mái trường Văn Lang vô cùng, mãi sau này

con mới hay tin ông hiệu trưởng Ngô Duy Cầu đã quyên sinh sau ngày cộng sản cưỡng chiếm miền Nam, Ông đã đi theo các tướng giữ thành, con ngưỡng mộ kính phục vô cùng giờ đây khi viết những dòng chữ này, con thành kính vái lạy hương linh Ông, người đã lập lên mái trường cho thế hệ trước và cùng thời với con hồi đó. Giờ này chắc cũng có người thành công, nghĩ tới mái trường với Thầy Cô và ông Hiệu trưởng, cũng có những kẻ không thành công, nhưng thành nhân như con, luôn nghĩ về Quê Hương về mái trường xưa nơi các thầy cô đã bỏ bao tâm huyết đào tạo trao truyền cho thế hệ sau, ân thầy cô con không bao giờ quên được.

Cuối năm 1983 con rời xa Quê Hương đi qua bên này, trời mùa đông tuyết phủ tới gần tới đầu gối Má và anh còn ra đón con ở phi trường, Má khoác lên người con cái Mantel dày nói: "ở ngoài trời lạnh lắm đó con, ba đau nằm nhà thương", lúc đó con xúc động vô cùng, ở xứ người trời lạnh, nhưng trong con ấm áp tình Gia đình thứ hai của con, đã sưởi ấm chút nhiều trong con cho sự nhớ nhà, nhớ Quê Hương, nhớ mái chùa Quan Âm nơi cố HT Quảng Đức trụ trì để nghe thầy Thích Thông Bửu giảng kinh Pháp Hoa vào mỗi chiều chủ nhật, nhớ tu viện Huệ Quang, hình ảnh hiền từ của HT Huệ Hưng, con ngồi tập thở theo lời HT dạy, thở vào, thở ra, như hơi thở đầu đời cho con sự sống thiên vị, tĩnh lặng, hiền hòa làm sao, nhớ Linh Quang Tịnh Xá, nhớ Già Lam, nhớ tịnh thất Ngọc Hương, chùa Dược Sư, chùa Pháp Hoa, với tiếng chuông vang vọng.

Con tới thăm Ba ngày hôm sau tại nhà thương Offenbach, Ba nằm trên giường bệnh, tươi cười nhìn con rồi nói: "con để đầu trên ngực ba" rồi Ba vuốt tóc con " học trò ba giờ con còn là con Ba", con khóc. Những ngày con học tiếng xứ người Ba kèm con văn phạm, Ba pha cà phê cho con, cười Ba nói: " ba thay bố con đây", lúc đó con xúc động dường nào! tuổi học trò và lớp học bên cạnh thầy cô và bè bạn lại về trong con, nguyên vẹn. Một năm sau con đi làm vì không muốn chồng thêm gánh nặng cho xã hội đã cuu mang cho những người Việt Nam lưu đây, vì nghĩ tới quê nhà, ba mẹ và các anh chị con đang chờ đợi, con đã xin vào hãng làm với tư cách công nhân.

Vất vả nơi xứ người, hai cháu đã sanh ra đời, còn nhớ năm nào đó Giáng Sinh con đến muộn vì phải đi làm, cả nhà đông đủ nhưng thiếu Ba, Ba nằm trong phòng, con vào thăm và đo áp huyết cho Ba, một lần nữa Ba lại nói con áp đầu lên ngực Ba, lại vuốt tóc con Ba ngập ngừng nói " Ba thương con lắm, những tưởng mang con qua đây cho con được sung sướng ai ngờ con vất vả quá!" Con nghe nghèn nghẹn và cảm nhận được tình thầy trò thuở nào đối với đứa học trò nhỏ mà Ba luôn phê trong học bạ con "chăm, ngoan". Nhiều lắm Ba ơi bao kỷ niệm mà con không viết ra đây

Lần lần Ba già, sức yếu, trước tuần Ba ra đi con tới thăm Ba, nấu bún măng giò heo Ba ăn hết một tô, lòng con vui mừng vì cả tháng trời qua Ba bỏ ăn gầy xẹp, Ba muốn một trái ớt, con lấy ra Ba cười khà khà " mới nhắc nó mà nó hiện ra

rồi!" Nụ cười ánh mắt Ba lúc ấy như trẻ thơ trông thật dễ thương. Đó là bữa cơm cuối cùng con được nấu cho Ba ăn như bữa ăn cuối cùng của Đức Phật.

Một tuần sau, ngày thứ bảy con đi làm trời mưa tuyết chạy ra chợ mua để nấu súp măng của cho Ba dùng nhưng không còn kịp nữa, Ba ra đi bình an trên tay người chăm sóc cho Ba, Ba còn mỉm cười nói lời cảm ơn. Phút cuối cùng con không được ở cạnh Ba nhưng nghe chị Chi kể lại Ba nói "xa tất cả rồi", nghe thật bi thương.

Cảm niệm Ba nhớ những gì Ba tâm sự con viết

Xuân này Ba đâu?
Tết này con chẳng thấy xuân đâu
Hoa cúc vàng mai đã héo sâu
Én lượn trên cành tíu tíu hỏi
Bóng hình Ba mãi ở phương nao?
Cửa sổ không còn bóng Ba yêu
Dõi mắt nhìn theo ánh nắng chiều
Nhớ về quê mẹ xa xôi lắm
Tóc bạc đầu từng sợi trắng tiêu
Lặng lẽ Ba ngồi buồn tiếng thờ
Nhớ về quê nội thuở còn thơ
Nghệ An quê nội xa muôn cách
Ngày đi ba hứa sẽ quay về
Thăm ông bà nội làng quê cũ
Thỏa dạ lòng ba Nội nhớ mong
Ai ngờ vận nước mãi long đong
Ngăn đôi bờ bến chẳng tương phùng
Một lần xa cách thôi không gặp
Nội ngồi tựa cửa ngóng chờ trông
"Quán Âm bồ tát cho ba khỏe
Nước nước nhà nhà dạ xót xa"
Mười ba tháng chạp Ba ra đi
Đau xót lòng con khóc biệt ly
Hồn Ba thanh thản về quê Nội
Thôn thức lòng con dạ ngấm sâu
Hồn Ba nhẹ bước nương theo kinh
Địa Tạng độ người dương hiển linh
Rước Ba về chôn ngày xưa cũ
Nguyện độ muôn loài thương chúng sinh
Cúi đầu đánh lễ chư Tăng Ni
Cùng bao đại chúng tiền Ba đi
Chim hót lá rung cành vẫy gọi
Đón Ba về thế giới an lành

Con thấy Ba cười mắt lung linh
Ba về cõi ấy trông cây Phật
Nguyện độ muôn loài thương chúng sinh
Cúi đầu con tiễn bước Ba đi

Ba ơi, Ba sống mãi trong con với tình sư phụ, có những buổi trưa hè oi bức Ba đến kèm con để con thi vào đại học trong căn nhà ọp ẹp của gia đình con . Vì vậy với con, sinh nhật Ba là mỗi lần con chúc thọ miên trường, Ba không bao giờ xa cách..

Làm sao con quên được những ngày trong tuổi xế chiều, khi vào nhà thương thăm Ba, hay những khi cha con tâm sự, ánh mắt thật xa xôi , Ba kể về kỷ niệm thời thơ ấu của Ba nơi vùng quê Nghệ An, có ông nội, bà nội, có cô hàng xóm thân yêu và bạn bè, khi thành tài Ba chỉ muốn xa quê lập nghiệp rồi sẽ trở về phụng dưỡng ông bà Nội, nhưng vận nước chia ly Ba đi mãi không về để thực hiện lời hứa xưa.

Bốn năm rồi Ba trở về quê Nội Nghệ An, Ba tìm thấy gì nơi chôn nhau cắt rốn? Ba thấy thuở xưa bên ông bà nội với hình ảnh thân thương? Cái thời của gần một thế kỷ đã trôi qua, mảnh đất nghèo nhưng đầy tình người , hỏi ai ra đi mà không một lần nhớ về quê cũ?

Sau 46 năm "giải phóng" người miền Nam bị đọa đày lưu lạc, người miền Bắc sống trong lòng cộng sản cũng bỏ cộng sản ra đi như cây cột đèn của miền Nam. Ba chắc xót xa khi thấy cảnh cả làng Nghệ An Hà Tĩnh cũng bỏ làng ra đi tìm mưu sinh, tìm tự do, trong các thùng phi đông lạnh 25 độ vừa qua, 39 xác người đã tới bến bờ tự do bằng những xác ướp đông lạnh trước sự đón rước của những nhà đấu tranh cho nhân quyền bằng những ngọn nến lung linh, ánh mắt xót thương cho dân tộc Việt Nam với những hàng chữ "REFUGEES WILL COME!" Khiến mọi người xót thương cho dân tộc VN. Có gì đau xót trong con, có phải chẳng con xót cho sự thương hại của các quốc gia khác cho dân tộc mình? Con cần một phép màu cho dân mình vùng dậy thoát khỏi ách cộng sản.

Con không cần bất cứ sự thương hại nào cho dân tộc con. Dòng máu con Hồng cháu Lạc phải được sống dậy để khôi phục lại cho Quê Hương, chế độ bạo tàn nào rồi cũng sụp đổ, con thấp nén hương lòng cầu nguyện cho 39 linh hồn của những người quá cố đi tìm tự do trong cái chết, con thành kính phân ưu với gia đình họ, cái chết của họ đã như những cú đánh thẳng vào mặt bọn cầm quyền cộng sản Việt Nam, họ sanh và lớn lên trong lòng cộng sản nhưng cũng từ đó bỏ ra đi vì thấy rằng không còn đất sống, còn gì đâu khi thức ăn độc, khí độc , phẩm giá con người cũng mất luôn, không được tôn trọng!

Ba ơi Ba có thương cho Việt Nam? Ba có thấy những xứ sở nhân bản họ đang thấp nén cho những linh hồn quá cố? Ba có thấy những người cảnh sát Anh họ cúi đầu ngả nón chào khi chiếc vận tải chở thùng phi 39 xác đông lạnh ngang qua? Những bó hoa đầy tình người cùng những ngọn nến được thắp lên để

tưởng niệm làm ấm lòng người quá cố, cho thân nhân có chút niềm an ủi, dù họ không cùng một chủng tộc, một màu da. Trong khi bọn tà quyền cộng sản Việt Nam ăn trên xác đồng bào không một chút tui nhục, chúng đập nhà, cướp bóc hiếp đáp người dân, miệng vẫn nhơn nhơ ra rả tự hào rao giảng: „nước ta hạnh phúc ấm no“.

Sau 44 năm dưới chế độ cộng sản lại diễn ra cảnh vượt biên trên lòng biển cả lại tái diễn, nhưng lần này bằng những thùng phi đông lạnh ướp thịt người cũng không kém phần làm rúng động lương tâm con người cho hai chữ „**TỰ DO**“

Con xin cúi đầu tưởng niệm tới hàng triệu nạn nhân vượt biển cùng những nạn nhân đã bị chết đi thảm thương bởi bàn tay nhuộm đầy máu của bọn cộng sản Việt Nam bán nước, hại dân

Con xin cầu nguyện cho con người Việt Nam sớm cùng nhau đứng lên lật đổ chế độ tham tàn này để không còn thấy cảnh tang thương , đốn đau trên thân xác Mẹ Việt Nam

Tiểu Mai

Kính mời đọc thêm những bài khác của tác giả tại:
<http://www.vietnamvanhien.org/TieuMai.html>

www.vietnamvanhien.net

An Lạc & Tự Chủ

VIỆT NAM VĂN HIẾN

www.vietnamvanhien.info

TỦ SÁCH VĂN HIẾN VỚI HƠN 7000 TÁC PHẨM